

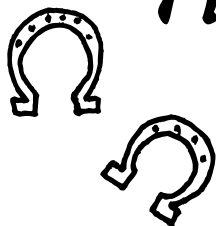
Vzpomínka na prázdniny

Prázdniny jsou sice už dávno za námi, ale my máme určitě pořád spoustu krásných vzpomínek na všechna ta dobrodružství, která jsme prožili. Každý z nás má o prázdninách a jejich náplni jinou představu. Každý z nás pak má také jiné vzpomínky. Snad některá maminka trochu hubovala, že děti přijely z tábora domů ne právě ve vymydleném stavu, že z kapsy vyskočila žába a že z bot se vysypala dvě kila jehličí. Ale těch zážitků, co máme! Za každým nalezeným kamínkem nebo sojčím brčkem se schovává hromada nezapomenutelných chvil strávených společně s našimi kamarády, přírodou

a nebeským Otcem. Zkusme se teď každý, jen na chvilku, zamyslet nad uplynulým létem. Přestože možná nebylo přesně takové, jak jsme si naplánovali – někdo měl možná moc mokro, někomu se snad nelíbila organizace tábora, kam poslal své děti – věřím že i tak máme za co být Bohu vděční. Už to, že jsme se z prázdnin vrátili domů v pořádku! No, a to ostatní? Zkuste s tím něco příště udělat, třeba se vám to bude zdát lepší.

H.

Puták

„Cesta kolem světa“

Tábor Jižního kříže nebyl, již tradičně, pro žádné bábovky! Rozhodli jsme se procestovat kraj zvaný Česká Kanada s využitím integrovaného dopravního systému: „kolmo-koňmo-loďmo“. Věřte, že bylo občas potřeba pořádně šlápnout do pedálů nebo se opřít do vesel. Naštěstí je to kraj rybníků, a tak bylo vždy kde osvěžit unavené končetiny. Ověřili jsme si, že výhled z koňského hřbetu je opravdu půvabný. Ovšem, i přes postupující únavu se některým ještě stačila „zapálit lýtka“. Někdy se to neobešlo bez pár slziček... co budu povídat, však to sami dobře znáte. Chci vyjádřit obdiv všem, kteří podali, i přes svůj nízký věk, výkony hodné jména Pathfinder, a poděkovat těm, kteří se podíleli na logistické podpoře našeho putování.

K4

NOSÍTE RÁDI KROJ? SLIBÁK

Myslím na odznak, který nosím připnutý nad levou náprsní kapsou. Když zní tóny hymny a vlajka stoupá na stožár, dotýkají se ho prsty pravé ruky. Proč? Další lesklá paráda pro pár zastydlých pubertáků? Pro mě znamená mnohem, mnohem víc! Je trvalou připomínkou mého rozhodnutí. Rozhodnutí, že nechci žít sám pro sebe. Chci jít světem v Boží blízkosti a službu potřebným přijímám za svůj životní styl. Jeho získání, často v potu tváře, je završením jedné a začátkem nové etapy na pozemské pouti. A jelikož je to symbol viditelný, o to více se cítím zodpovědný za naplnění toho, co jsem před Bohem a svými kamarády slíbil. A není to vždy snadné! O to více si vážím všech, kteří si své přesvědčení nenechávají pro sebe, ale mají odvahu jej zveřejnit!

K4

„CESTA

SVĚTA“

„Je mi 28 let a jsem maminkou tří dětí. Stala jsem se vedoucí na pathfinderském táboře. Proč jsem se jí stala? Proč jsem se rozhodla věnovat svůj čas cizím dětem, když sama mám doma tři? Je to prosté. Rozhodla jsem se po jedné odpolední modlitbě, když jsem prosila Boha, aby mi ukázal můj dar a jak ho mám využít. Mám ráda děti a jsem jimi obklopena nejen doma, ale také na sídlišti. Říkají mi „teta sídliště“. Povídám si s nimi, zajímají mě jejich problémy a různé starosti. Za čas jim věnovaný mi to děti oplácejí radostí a s chutí se znovu pouštějí do dalších činností. Proto jsem se rozhodla nadále v této činnosti pokračovat. Chtěla bych svým darem přispět této ušlechtilé a velmi užitečné organizaci. Jsem za ni Bohu velmi vděčná.“

MILU

„...Patřím mezi nadšence, kteří o dovolené jedou pomáhat na dětský tábor. Pracovat s dětmi mě baví a považuji to za Boží úkol pro mne. Přesto mě mrzí, že někteří lidé to neocení. Přál bych si, aby se děti naučily samostatnosti, vzdály se konzumní společnosti a přiblížily se přírodě a Bohu. Na táboře mají možnost zažít skutečná dobrodružství, najít dobré kamarády a mohou prožít zkušenosti s Bohem. A pokud bych získal touto činností jediné dítě pro Boží království, měla moje a naše práce smysl.“

MIKY Z ČESKÉ LÍPY

„...Jó, děti! Pracovat s nimi, vlastně žít s nimi alespoň chvíli – to je radost. A že to děláme zadarmo, to není pravda, odměna je krásná. Je to úsměv a radost těch našich „malých“ kamarádů!“

MATTY

„...tedy rádcem (pomocníkem vedoucího) jsem hlavně proto, že dnes se děti bezcílně potulují po ulicích, rodiče již prakticky nahradila televize a děti potřebují to, co v těchto náhražkách nenacházejí. Myslím si, že právě to jim organizace Pathfinder umožňuje. Rozvoj jak fyzický a duševní, tak i duchovní, což je dnes nejvíce opomíjeno. Z těchto důvodů, ale nejen z těchto, se snažím aktivně zapojit a nějaký čas, peníze nebo nervy obětovat.“

RADEK DO

Tábor...

To táborákem vonící a dětským smíchem znějící slovo je tak kraťoučké, a přece se jeho význam nedá vystihnout jen shlukem několika písmenek. I pro ty z vás, kteří už mnoho let na tábory nejezdíte, je to jistě pojem naplněný mnoha nezapomenutelnými zážitky. A protože já na tábory jezdím, a moc ráda, měla jsem možnost zeptat se několika správných táborníků...

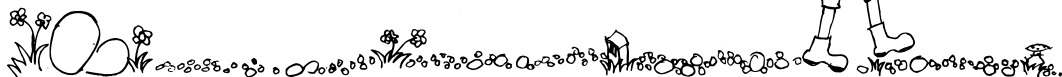
Jaký je tvůj největší zážitek z letošního tábora?

„Těch bylo moc, ale dobré bylo, když jsme se v jedné chaloupce v horách setkali s Pathfinderem. My tu holku vůbec neznáme, ale když jsme její babičce předávali lesní dárek, to jsme měli za úkol ve hře, dali jsme se do řeči a zjistili, že jsme vlastně všichni „bráchové“ ...“ *Pavel, 13 let*

„Pralesní studánka. Pak když nás indián prosil, abychom ji vyčistili od divných «xindlos metalos». To bylo napínavé, bylo to v noci a ta studánka zeleně svítila, kouřila a bublala...“ *Eliška, 8 let*

„Když jsme měli na závěrečném puřáku dělat dobré skutky jako misionáři. Zašli jsme k jednomu pánovi a zeptali se ho, jestli chce s něčím pomoci. Pak jsme u něj na stavbě nosili cihly a trochu uklízeli. A jak se s ním naše vedoucí dala do řeči, zjistili jsme, že je věřící. A tak jsme se po práci společně pomodlili... to bylo supr, že jsme v horách, v takové pustině, našli také křesťana.“

Tarzani

RÁDČOVSKÝ KURZ JIZERKY 2002

TÁBOROVÉ BUBLÁNÍ

o o o aneb co je na táborech ke slyšení o o o

„Recept na tuhle polívku je určitě z Mexika, je tam fakt hodně fazol!“ „No to teda určitě není, žádná sombréra tam neplavou!“

„Co vám můžu pomoci v kuchyni? Chcete třeba pomoci dojídat jablka?“

„Ňákej drzej hmyz si klidně neomyl pušu, kousnul mě, a já tam teď mám červeněj flek!“

„Pískali hygienu, tak já si jdu vyzubkat čistky!“

„Jééé, to je jiskříček! A nepopálí se z toho Bůh, když létají tak vysoko?“

„To už jsi tu? To jste měli tak krátkou ROZCVRČKU, či co?“

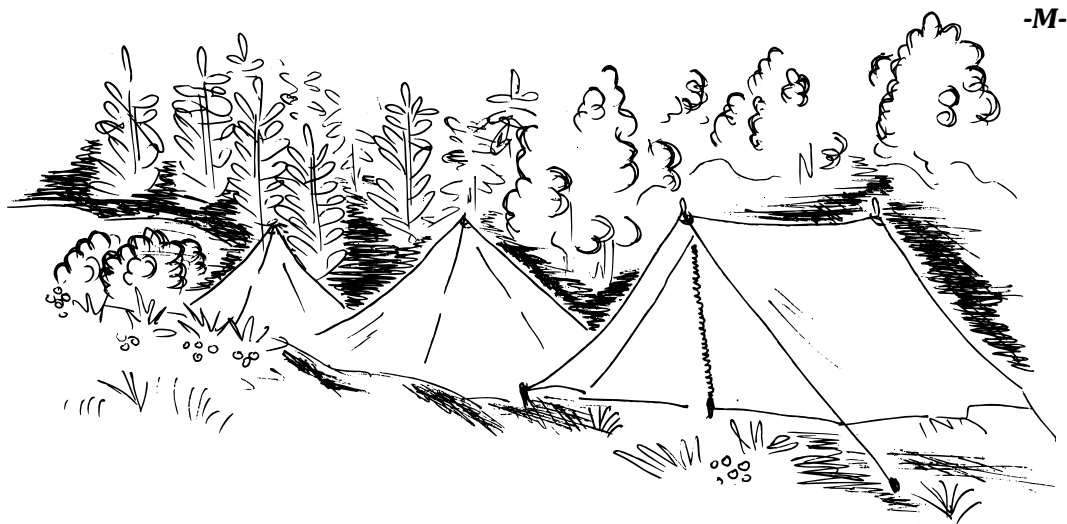
„To nejsem já, to je ta druhá, co vypadá jako já, a není já!“

„Proč nemáš pláštěnku, vždyť lijí!“
„Ona se mi suší!“

„Prší venku?“
„Jo, veverky plivou víc, než je zdrávo.“

My se nebojíme

Jistě si ještě živě pamatujete to, co způsobila voda letos v létě. Mnohý z vás to pocítil na vlastní kůži. I já jsem zažila něco, co si budu dlouho pamatovat. V době, kdy byla mnohá města i vesnice pod vodou, dělala jsem vedoucí na dětském táboře. I když je naše krásná louka v horách a mnohý z nás by nečekal nijak velkou vodu právě tam, v kopcích, začaly se potoky kolem povážlivě rozlévat. Z naší loučky se stalo jezírko a stále přšelo a přšelo. A my jsme mohli jen čekat. Co dál? Bude voda ještě stoupat? Přece nám ten tábor nemůže teď skončit! Nemáme sice už nitku na sobě ani v batohu suchou, ale vždyť jsme teprve předevcírem začali. Osmdesát lidiček se nás tísnilo u kamínek v hangáru a snad každý z nás se v duchu modlil: „Pane, prosím, ochraňuj všechny tyto děti, vždyť jejich rodiče nám je s důvěrou svěřili...“ To odpoledne jsem si vzpomněla na jeden dávný zážitek z tábora. Děti byly se svými družinami a vedoucím na dvou-denním puťáku. Doprovázela jsem jednu skupinu – najednou se zvedl prudký vítr a ozvalo se hřmění. Docela ve mně hrklo. Nikde kolem nebylo jediné místo, kam bychom se schovali. Asi jsem se tvářila přinejmenším zvláště, když ke mě děti přišly a řekly: „My se nebojíme. Než jsi přišla, dělaly jsme si s naším vedoucím pobo a modlily jsme se za to. Věříme, že se nám ta bouřka vyhne...“ Vyhnula se. A i když letos té vody bylo poněkud více, naše modlitby byly opět vyslyšeny. Druhý den přestalo pršet, pak vysvitlo sluníčko a svítilo celých čtrnáct dní. Naši vděčnost za to vystihla přesně jedna nevěřící paní. Řekla mi: „No jo, ale vás ten Bůh musí mít asi fakt rád, vždyť vám na tu vaši akci nepřšelo, a všude jinde jo!“

-M-

Nesyťá 2002

Louka obklopená lesem, ohniště, stožár s vlajkou, polní kuchyň i jídelna, konve s potravinami ponořené v potoce, studená koupel i rendlíky hřející vodu na koupání ve škopíku. Těžké probouzení se na noční hlídku, trochu napětí i strach při cestě od svíčky ke svíčke ztemnělým lesem, tajemná setkání s neznámým mužem, dny strávené v lese, papuly modré od borůvek. Nástupy pod vlajkou, společné modlitby, táborák s písničkami, hry, legrace a kamarádství, obrovské nasazení vedoucích, pevná ruka náčelníka i jeho bezmezná trpělivost s dětmi i kuchařkami. To vše byl náš první tábor Nesyťá 2002. Patnáct dětí (od 4 do 13 let) spolu s pěti dospělými, v čele s Honzou a Renatkou Brodskými, strávilo snad pro všechny báječný týden v přírodě.

Pro každého to byla svým způsobem zkouška. Pro většinu mrňat první odloučení od rodičů, pro kuchařky nová zkušenost s velikou neregulovatelnou plotnou, s věčně vyhasínajícím ohněm, pro všechny návrat k přírodě, co se týče pohodlí. Tvrdá prkna místo měkkých postýlek, polní latríny místo vzorně naleštěných běloučkých záchůdků, v noci zima v navlhlem spacáku. Pán Bůh však byl s námi. Nazítří už jsme nepohodlí nevnímali a těšili se z oblohy nad sebou, ze stromů i luk, ze všeho, co jsme společně podnikali. Bylo nám spolu dobře. Mnohému jsme se naučili. Věříme, že se bude konat i Nesyťá 2003.

Pro každého to byla svým způsobem zkouška. Pro většinu mrňat první odloučení od rodičů, pro kuchařky nová zkušenost s velikou neregulovatelnou plotnou, s věčně vyhasínajícím ohněm, pro všechny návrat k přírodě, co se týče pohodlí. Tvrdá prkna místo měkkých postýlek, polní latríny místo vzorně naleštěných běloučkých záchůdků, v noci zima v navlhlem spacáku. Pán Bůh však byl s námi. Nazítří už jsme nepohodlí nevnímali a těšili se z oblohy nad sebou, ze stromů i luk, ze všeho, co jsme společně podnikali. Bylo nám spolu dobře. Mnohému jsme se naučili. Věříme, že se bude konat i Nesyťá 2003.

M. ZDRAŽILOVÁ